

РЕШЕНИЕ

№ 1722

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20221100509081 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника Република България, представлявана чрез министъра на регионалното развитие и благоустройството, срещу решение от 04.07.2022 г. по гр.д. №57575/2020 г. на Софийския районен съд, 167 състав, с което жалбоподателят е осъден да заплати на П. Б. М. и М. А. М. на основание чл.49 вр. чл.45 ал.1 ЗЗД сумата от по 500,00 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени на съсобствения на П. Б. М. л.а. „Фиат Пунто“ с рег. № С 5252 ВТ от паднала в периода 10.08.2020 г. – 11.08.2020 г. гранитна облицовъчна плоча от стената на осмия етаж на сградата на ТД на НАП – София, находяща се на ул. ****, вследствие на което били нанесени следните щети върху процесното МПС: смачкан таван, огънати предни колони, счупено предно стъкло, смачкана лява врата, счупен прозорец на предна лява врата, смачкана задна дясна врата, счупен прозорец на задна дясна врата, смачкана облицовка на тавана в купето, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 20.11.2020 г., до окончателното изплащане на сумата, както и разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Счита, че държавата е следвало да бъде представлявана от министъра на финансите, тъй като спорът е с облигационен характер. Поддържа, че не е установено наличието на причинно-следствена връзка между настъпилия вредоносен резултат и противоправно поведение на държавата в лицето на лицата, на които е било възложено да поддържат процесната сграда в добро състояние. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението на СРС и да отхвърли изцяло предявения иск. Претендира разноски.

Въззиваемите П. Б. М. и М. А. М. в срока по чл.263 ал.1 ГПК оспорват жалбата и молят обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендират разноски.

Третото лице-помагач Национална агенция по приходите в срока за отговор по

чл.263 ал.1 ГПК не взема становище по въззивната жалба, в о.с.з. – оспорва същата.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Неоснователни са доводите на въззивника, че не е надлежна страна. Процесуалната легитимация на страните е абсолютна процесуална предпоставка за правото на иск, за наличието на която съдът следи служебно, като тя се обуславя от заявената от ищеца принадлежност на спорното материално право, т.е. от твърденията му в тази насока в исковата молба. В случая твърденията са за вреди причинени от имот, собственост на Държавата, а отговорността на Държавата може да бъде реализирана чрез предявяване на иск против самата нея, а в случаите, когато това е допустимо, и чрез иск, предявен против причинилия увреждането неин орган, който действа като процесуален субституент, в който смисъл е и трайната съдебна практика, вкл. и цитираните в обжалвания акт съдебни решения на ВКС. Държавата е също субект на гражданското право, който отговаря по реда на чл. 49 ЗЗД, включително и пряко, когато не е налице процесуална субституция; въпросът за процесуалното представителство на държавата, който няма отношение към надлежната материалноправна легитимация, е определен в процесуалния закон. Ненадлежното процесуално представителство е процесуално нарушение, за което съдът следи при нарочно оплакване и е основание за отмяна на решение, ако поради това е постановено неправилно решение.

В случая, първоначално искът е бил предявен против Столична община, а след това е уточнено, че ответникът е Държавата чрез министъра на регионалното развитие и благоустройство, тъй като процесната сграда е публична държавна собственост. Възраженията против иска, направени в преклузивните срокове от последващия ответник, са били за това от кого се представлява държавата - от министъра на държавното развитие и благоустройството или от министъра на финансите /искът, поради това бил недопустим/. Няма спор, а и е установено, че имотът, от който са паднали облицовъчните плочи, е публична държавна собственост, и съдът правилно е приел, че отговорността за неправомерното увреждане следва да се реализира спрямо страната по материалното право - Държавата.

Решението е и правилно, поради което настоящият въззивен съдебен състав споделя мотивите на първоинстанционния съд и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС:

Основен принцип в правото е, че всеки носи отговорност само за своите деяния. В чл.49 ЗЗД е предвидено изключение от това общо правило, като е предвидено, че този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от негово противоправно действие при или по повод изпълнението и. За възникване на отговорност по чл.49 ЗЗД е необходимо да бъдат установени следните предпоставки: вреди, причинени на пострадалия, вредите да са причинени от лице, на което ответникът е възложил някаква работа, да са причинени от противоправно действие при или по повод изпълнението на

работата, възложена от ответника и причинителят на вредата да има вина за причиняването и. Непозволеното увреждане е сложен юридически факт, елементи на които са: деяние /действие или бездействие/, вредата, противоправността на деянието, причинна връзка и вината, съединени от правна норма в едно единство. Деянието трябва да е противоправно и виновно, вината се предполага до доказване на противното, а основният елемент на непозволеното увреждане е вредата и тя се схваща като промяна чрез смущение, накръняване и унищожаване на имуществото, телесната цялост и здраве, душевност и психическо състояние на човека. Причинната връзка е обединяващият елемент на всички останали елементи, за да е налице фактическия състав на непозволеното увреждане, като вината не се предполага, а следва да се докаже от увредения.

За основателността на иските за вреди в тежест на ищеца е да докаже, че в причинна връзка от виновно противоправно деяние на работници или служители на ответника, е претърпял вреди, както и какъв е техният действителен вид и размер.

В тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащане на обезщетението.

При вреди, причинени от бездействие, следва да е налице нормативно предписано задължение за действие – в случая норма, предвиждаща задължение за извършване на дейност по поддържане на процесната сграда в добро техническо състояние. В случая, с оглед разпоредбата на чл.14 ал.2 ЗДС, която предвижда, че и мотите и вещите - държавна собственост, се управляват в съответствие с предназначението им за нуждите, за които са предоставени, с грижата на добър стопанин, то и следва да се приеме, че собственикът на имота, респ. служителите му, са били длъжни да поддържат сградата в безопасно техническо състояние, съобразно изискванията на ЗУТ.

Ответникът, чиято е доказателствената тежест за това, не доказва при условията на пълно и главно доказване, че е изпълнил задълженията си по поддържане на сградата в безопасно състояние, в резултат на което ищите се претърпели процесните имуществени вреди.

Предвид изложеното дотук и поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното съдебно решение следва да бъде потвърдено изцяло, а въззивната жалба срещу него – оставена без уважение.

С оглед изхода на делото и направеното искане от въззиваемите на основание чл.78 ал.3 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 300,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение. Неоснователно е възражението на въззивника за прекомерност на заплатеното от въззиваемите адвокатско възнаграждение. По делото е представен договор за правна защита и съдействие, сключен между въззиваемата страна и адв. М., според който е договорено адвокатско възнаграждение във въззивното производство в размер на сумата от 300,00 лв. Съгласно ТР №6/2012 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл.78 ал.5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в пар.2 Наредба №1/09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. Договореното в настоящето въззивно производство адвокатско възнаграждение е под този минимален размер, изчислен съобразно чл.7 ал.2 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №20045812 от 04.07.2022 г., постановено по гр.д.

№57575/2020 г. на Софийския районен съд, ГО, 167 състав.

ОСЪЖДА Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, адрес: гр. София, ул. ****, да заплати на **П. Б. М.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, ул. ****, и **М. А. М.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, ул. ****, на основание чл.78 ал.3 ГПК сумата от **300,00 лв.**, представляваща разноси във въззивното производство.

Решението е постановено при участие на третото лице-помагач на страната на ответника Национална агенция по приходите.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____